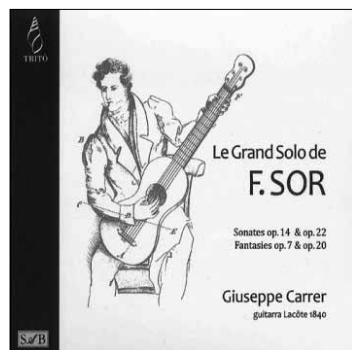

Música / Discogràfiques catalanes: Tritó

ALBERT FERRER FLAMARICH

Des de la seva creació el 1991, Tritó Produccions s'ha dedicat a múltiples tasques musicals i artístiques en col·laboració amb diverses institucions i entitats culturals. Això ha portat l'empresa a participar en festivals, editar partitures, donar suport a intèrprets i grups autòctons i fundar un segell especialitzat en repertori català i espanyol. Un repertori que és la clau de l'ampli catàleg de partitures, algunes d'inèdites i d'altres per encàrrec de la mateixa empresa, que van des del barroc al classicisme passant pels segles XIX, XX i XXI. En aquesta vessant, destaca Amalgama Edicions, especialitzada en repertori didàctic, música tradicional i llibres de temàtica musical, i que inclou més d'un centenar de títols.

En la vessant discogràfica, el catàleg de Tritó compta amb intèrprets d'altíssima qualitat i de projecció internacional com l'Orquestra de Cadaqués i l'OBC; directors com Sir Neville Marriner o Gianandrea Noseda; el guitarrista Giuseppe Carrer; el quartet Arditi o els pianistes Jean-Pierre Ponnelle i Miquel Zanetti. Dins del catàleg discogràfic hi ha una col·lecció infantil, *La corxera juganera*, a partir d'obres de Prokofiev, Debussy, Brotons o Benguerel creades *ex professo* per al públic infantil. En ocasió del centenari de Montsalvatge cal citar *L'arca de Noè* i *El viatge a la lluna* amb música del compositor gironí i text de David Nel·lo en el primer conte i de Josep Maria Espinàs en el segon (TD 0030 DDD 32:54). Entre les novetats del 2011 i el 2012 cal citar l'enregistrament del poema simfònic *Les Illes Medes* i *Impressions Simfòniques* de Juli Garreta (TD 0086 DDD 1CD 59:58) i part de l'obra per a guitarra de Ferran Sor (1781-1839) amb Giuseppe Carrer (TD DDD0085, 1CD 61:43) interpretant la *Primera* i la *Tercera* de les seves quatre sonates i dues de les quinze fantasies, la majoria construïdes a la manera d'introducció i tema amb variacions, com succeeix amb les *Op. 7* i *Op. 20*.

Humet, Bretón i Monasterio

Una altra aportació significativa (TD0084 DDD 1CD 60:33) és la *Música del no ésser* en quatre moviments i el *Concert per a piano i conjunt instrumental "And the world was calm"* de Ramón Humet (Barcelona, 1968). Són obres que reflexionen sobre l'existencialisme, sobre la mort

com a il·luminació, i evolucionen en un *continuum* que sorgeix d'una energia inconscient, a partir de la qual s'emula un origen i una extinció, exposats com un flux vital schopenhauerià a partir de motius generadors. El tractament harmònic s'apropa a l'espectralisme, el treball tímbric remet puntualment a Strauss i Mahler. Humet tendeix a plantejar un concepte escènic desenvolupat orgànicament i en el qual hi ha molts elements autònoms que interaccionen i amb una escriptura plena d'efectes d'estètica que recorda a la de Messiaen, Ligeti, Takemitsu o Adams.

Finalment cal ressenyar el primer enregistrament mundial dels concerts per a violí de Tomás Bretón i Jesús de Monasterio amb Ara Malikian com a solista i l'Orquestra Sinfònica de Castilla i León, sota la direcció d'Alejandro Posada. Es tracta d'un disc excitant per la recuperació patrimonial, per la tasca musicològica, per la qualitat interpretativa i per l'encert comercial de l'edició (TD0071 DDD 1CD. 61:53). Ambdós concerts són una mostra de la lenta i esforçada incorporació de la música simfònica espanyola a les formes europees. Comparteixen elegància, equilibri formal, un aire popular a manera de dansa en els seus darrers moviments i algun *verbunko*, i són hereus de l'escola violinística espanyola i francobelga (Beriot, Gevaert, Isajé) que va tenir altres representants com Arbós i Sarasate.

Després de la mort d'aquesta últim, Bretón li va dedicar el seu *Concert per a violí i orquestra en La menor* (1909) estrenat el 1923 a Londres i posteriorment desaparegut. L'any 2004 Rogelio Groba el va reorquestrar a partir d'una reducció per a violí i piano. L'obra, l'expressivitat melòdica de la qual no es veu desfigurada pel virtuosisme de saló, és un exemple de l'austeritat i del desenvolupament simfònic del Bretón madur en l'assimilació del llenguatge de Brahms, Saint-Saëns i Bruch. Per la seva banda, el *Concert per a violí i orquestra en Si menor* (1859) de Monasterio, revisat el 1880 per consell de Gevaert, posseeix influència de Beethoven, Spohr, Mendelssohn i Raff. El concepte és més expeditiu, desenfadat, amb una exigent escriptura d'hàbils i ràpids jocs de dobles, cordes, passatges d'escales, arpegis i sentimentals melodies. Sens dubte, una gran aportació al mercat.

